

Jennifer Probst

Het huwelijkscontract

1

Ze had een man nodig.
En het liefst een die honderdvijftig duizend dollar kon missen.

Alexandria Maria McKenzie zat in haar woonkamer te tu-
ren naar het vuurtje midden op de grond, terwijl ze zich af-
vroeg of ze rijp was voor het gesticht. Ze had een vel papier in
haar hand met een opsomming van alle eigenschappen die
haar zielsverwant moest hebben. Hij moest trouw zijn en in-
telligent, gevoel voor humor hebben, een hechte familieband
waarderen, hij moest veel van dieren houden en een gezond
inkomen hebben.

De meeste ingrediënten kookten al. Een hoofdhaar van een
mannelijk familielid (haar broer was daar nog steeds pissig
over). Een geurig kruidenmengsel, waarschijnlijk om hem
een zacht kantje te geven. En een klein stokje voor... Nou ja,
hopelijk voor iets anders dan wat ze vermoedde.

Ze haalde diep adem en gooidde het lijstje in het zilveren
emmertje, waar het in vlammen opging. Het was natuurlijk
te absurd voor woorden dat ze met een liefdesspreuk in de
weer was, maar ze moest toch wat en het kon in elk geval geen
kwaad. Ze runde een boekwinkel in een universiteitsstadje in

de staat New York en vond dat ze recht had op een paar eigenaardigheden. Zoals een gebedje aan Moeder Aarde voor de perfecte man.

Alexa pakte het brandblusapparaat toen het vuur oplaaide. Het rook net als de verbrande stukjes pizza die in haar oven zaten aangekoekt. Ze trok haar neus op, richtte de straal op het tapijt en ging toen het vuur geblust was op zoek naar een glas rode wijn om het te vieren.

Haar moeder zou Tara moeten verkopen.

Haar ouderlijk huis.

Alexa pakte een fles cabernet sauvignon en piekerde over het dilemma. De boekwinkel had een torenhoge hypotheek. Ze wilde er een koffiehoeke in creëren, die ook nog eens geen cent mocht kosten. Ze keek rond in haar victoriaanse zolderetage, maar het was duidelijk dat ze niets had wat geld op kon leveren als ze het verkocht. Zelfs niet op eBay.

Ze was zevenentwintig en had inmiddels in een fraai appartement moeten wonen, designerkleding moeten dragen en elk weekend een afspraakje hebben. In plaats daarvan verschaftte ze honden uit het asiel af en toe onderdak en kocht ze mooie sjalotjes om haar kleren op te leuken. Ze geloofde in een zonnig humeur, dat je voor alles open moest staan en dat je je hart moest volgen. Helaas kon ze met die eigenschappen er niet voor zorgen dat haar moeder haar huis kon behouden.

Ze nam een slok donkerrode wijn en gaf toe dat er niets meer aan te doen was. Niemand had het geld en als de belastingdienst weer aanklopte zou dat einde verhaal zijn. Ze was Scarlett O'Hara niet. En Alexa geloofde ook niet echt dat ze met behulp van een toverformule de ideale man zou strikken.

Er werd aangebeld.

Haar mond zakte open. Lieve hemel, zou dat hem zijn? Ze keek naar haar versleten joggingbroek en korte shirtje en vroeg zich af of ze zich nog snel kon omkleden. Ze liep naar de kledingkast, maar er werd alweer aangebeld, dus liep ze naar de deur, haalde diep adem en pakte de deurknop.

‘Wat duurde dat lang, zeg.’

Alexa’s hoop werd finaal de grond in geslagen. Haar harts-vriendin Maggie Ryan stond voor haar neus. Alexa zei chagrijnig: ‘Ik had een man verwacht.’

Maggie snoof en liep naar binnen. Ze wapperde met haar hand waarbij de donkerrode nagels goed opvielen en liet zich op de bank vallen. ‘Mocht je willen. Je laatste date heb je afgeschrikt, dus ik regel echt geen afspraakjes meer voor je. Wat is dat op de grond?’

‘Ik hem afgeschrikt? Ik dacht dat hij mij aan wou vallen.’

Maggie trok haar wenkbrauw omhoog. ‘Hij boog zich naar voren om je een afscheidsoen te geven. Jij struikelde naar achteren, viel op je gat en hij geneerde zich dood. Mensen kussen nu eenmaal na een afspraakje, Al. Dat hoort er gewoon bij.’

Alexa gooide de rotzooi in een vuilniszak en pakte de emmer op. ‘Hij had kilo’s knoflook gegeten en stonk een uur in de wind.’

Maggie pakte het glas wijn en nam een grote slok. Ze had een zwartleren broek aan en laarzen met een hoge hak. Ze strekte haar lange benen en legde ze op de gehavende salontafel. ‘En hoe kwam het ook alweer dat je in tien jaar tijd geen seks hebt gehad?’

‘Kreng.’

‘Ouwe vrijster.’

Alex gaf zich lachend gewonnen. ‘Oké, ik geef het op. En waar dank ik de eer aan dat je me op een zaterdagavond komt bezoeken? Wat zie je er trouwens leuk uit.’

‘Dank je. Ik ga om elf uur met iemand borrelen. Ga je mee?’

‘Samen met jouw date?’

Maggie trok een gezicht en dronk het glas leeg. ‘Het is gezelliger met jou erbij. Hij is ongelooflijk saai.’

‘Waarom ga je dan met hem uit?’

‘Omdat hij knap is.’

Alexa plofte naast haar op de bank en zuchtte. ‘Was ik maar net als jij, Maggie. Waarom heb ik toch zo veel complexen?’

‘En waarom heb ik er geen een?’ Maggie glimlachte vol zelfspot, toen wees ze naar het emmertje. ‘Hoe zit dat met het vuurtje?’

Alexa zuchtte. ‘Ik was een toverspreuk aan het brouwen. Om een eh... man te krijgen.’

Haar vriendin gierde het uit. ‘Oké, maar waar had je dan het emmertje voor nodig?’

Alexa kreeg een rood hoofd. Dit zou ze nog vaak te horen krijgen. ‘Ik stookte een vuurtje ter ere van Moeder Aarde,’ fluisterde ze.

‘Lieve hemel.’

‘Nee, luister nou. Ik ben wanhopig. Ik heb nog steeds de ware niet ontmoet en er is ook nog een klein probleempje waar ik iets aan moet doen, dus heb ik ze allebei in mijn lijst verwerkt.’

‘Welke lijst?’

‘Een van mijn klanten vertelde me over een boek met liefdesspreuken dat ze had gekocht. Ze moest een lijst opstellen met de eigenschappen die ze in een man zocht en toen ze dat had gedaan, stond hij opeens voor haar neus.’

Maggie was meteen geïnteresseerd. ‘Dus er dook een man op die voldeed aan al haar eisen?’

‘Ja. De lijst moet wel gedetailleerd zijn. Je mag er geen algemene dingen op zetten want anders raakt de kosmos waarschijnlijk in de war en gebeurt er niets. Ze zei dat als je de spreuk op de juiste manier uitvoert, je de ware Jakob zult ontmoeten.’

Maggies groene ogen glommen. ‘Laat dat boek eens zien.’

Er gaat niets boven een andere vrijgezelle vrouw om je wat beter te voelen over je zoektocht naar een man. Alexa gooide het boekje met linnen kافت in Maggies schoot en vond zichzelf al een stuk minder sneu.

‘Hm. Geef die lijst eens.’

Alexa gebaarde naar de emmer. ‘Die heb ik verbrand.’

‘Er ligt er vast nog een in je bed. Laat maar, ik pak hem zelf wel.’ Haar vriendin liep op haar hakken naar de kanariegele futon en stak haar hand onder de kussens. Een paar tellen later hield ze triomfantelijk de lijst tussen haar felrode vinger-nagels omhoog en likte ze over haar lippen, alsof ze op het punt stond een erotische roman te gaan lezen. Alexa liet zich op de grond zakken. Nu zou ze het krijgen.

‘Ten eerste,’ las Maggie voor, ‘moet hij een fan van de Mets zijn.’

Alexa zette zich schrap voor wat er komen ging.

‘Honkbal?’ krijste Maggie. Ze wapperde theatraal met het vel papier. ‘Godsamme, hoe kan honkbal nu op nummer één

staan? Ze doen al jaren niet meer mee in de World Series! Bovendien zijn er meer Yankeefans in New York dan Metsfans, dus een hoop mannen vallen al af.'

Alexa klemde haar kaken op elkaar. Waarom vond iedereen haar voorkeur van een honkbalteam toch zo belachelijk? 'De Mets doen ontroerend hun best en ik wil een man die ook voor de underdog kan gaan. Ik moet er niet aan denken om met een Yankeesfan naar bed te gaan.'

'Ik geef het op, er is geen land te bezeilen met jou,' zei Maggie. 'Ten tweede: houdt van lezen, kunst en gedichten.'

Ze dacht er even over na en haalde toen haar schouders op. 'Daar kan ik in komen. Ten derde: is monogaam. Dat is een belangrijk onderdeel van de lijst. Ten vierde: wil kinderen.' Ze keek Alexa aan. 'Hoeveel?'

Alexa glimlachte. 'Ik wil er graag drie. Maar twee is ook goed. Moet ik dat ook op de lijst zetten, vind je?'

'Nee, laat dat maar aan Moeder Aarde over.' Maggie ging verder. 'Ten vijfde: weet hoe hij met een vrouw moet omgaan. Dat is een goeie. Die boeken over Venus en Mars komen zo langzamerhand mijn neus uit. Ik heb de hele serie gelezen en ik ben nog geen steek verder. Ten zesde: houdt van dieren.' Ze kreunde. 'Dat is al net zo erg als de Mets!'

Alexa draaide zich om op het tapijt en keek haar aan. 'Als hij een hekel heeft aan honden kan ik toch niet voor het asiel blijven werken? En stel dat hij jaagt? Dan hangt er straks opeens een dood hert boven de schoorsteenmantel.'

'Overdrijf toch niet altijd zo.' Maggie ging door met de lijst. 'Ten zevende: moet normen en waarden hebben en eerlijk zijn. Dat had boven aan de lijst moeten staan, maar goed, ik ben dan ook geen Metsfan. Ten achtste: moet goed in bed

zijn.’ Ze keek Alexa veelbetekenend aan. ‘Dat zou bij mij op nummer twee staan. Maar het is al mooi dat het überhaupt op je lijst staat. Misschien is er dan toch nog hoop voor je.’

Alexa slikte moeizaam, want ze zag de bui al hangen.

‘Ten negende: moet een hechte band hebben met zijn familie. Lijkt me logisch, als ik bij jou thuis ben is het net of ik in een aflevering van de *Waltons* meespeel. Oké, ten tiende...’

De klok tikte door. Alexa zag dat Maggie het tiende punt nog eens las.

‘Nummer tien kan volgens mij niet kloppen.’

Alexa zuchtte. ‘Toch wel.’

Maggie las het tiende punt hardop voor. ‘Moet honderdvijftigduizend dollar in contanten beschikbaar hebben.’ Ze keek op. ‘Vertel.’

Alexa stak haar kin in de lucht. ‘Ik wil een man van wie ik kan houden en die ook nog eens honderdvijftigduizend dollar meebrengt. En snel ook.’

Maggie schudde vertwijfeld het hoofd. ‘Waar heb je dat voor nodig dan?’

‘Voor Tara.’

Maggie knipperde met haar ogen. ‘Tara?’

‘Ja, het huis van mijn moeder. Vernoemd naar het huis in *Gone with the Wind*. Weet je nog dat mijn moeder altijd grappjes maakte dat ze meer katoen nodig had om de rekeningen te kunnen betalen? Het is niet meer te doen, Maggie. Mijn moeder wil het huis verkopen, maar dat kan ik eenvoudigweg niet toestaan. Ze hebben geen geld en kunnen nergens naartoe. Ik wil er alles aan doen om haar te helpen, al moet ik er, net als Scarlett, voor in het huwelijk treden.’

Maggie kreunde en pakte haar tas. Zie diepte haar mobiel-tje op en toetste driftig een nummer in.

‘Wat doe je?’ Alexa vond het vreselijk dat haar hartsvriendin er niets van leek te begrijpen. Ze had nog nooit de hulp van een man ingeroepen. Hoogmoed kwam altijd voor de val.

‘Ik zeg het afspraakje af. We moeten even praten. Daarna bel ik mijn therapeute. Ze is heel goed, discreet, en ze heeft ook ’s avonds spreekuur.’

Alexa lachte. ‘Wat ben je toch een goede vriendin, Maggie.’
‘Dat dacht ik toch ook.’

Nicholas Ryan kon het geld al ruiken.

Maar om het te krijgen, moest hij getrouwd zijn.

Nick geloofde in een hoop dingen. Dat je hard moest werken om iets te bereiken. Dat je je woede in moest houden tijdens een ruzie en logisch moest redeneren. Dat je moest bouwen. Gebouwen die degelijk en toch mooi waren om te zien. Met soepele vormen en scherpe hoeken. Bakstenen, beton en glas omdat mensen graag vastigheid in het leven willen. Dat kleine speciale momentje dat iemand eindelijk het eindproduct te zien krijgt. Dat vond hij allemaal logische dingen.

Nick geloofde niet in de eeuwige liefde, het huwelijk en een hechte familieband. Die dingen waren niet logisch en hij was niet van plan om ze in zijn leven toe te laten.

Jammer genoeg had oom Earl roet in het eten gegooid.

Nicks maag keerde om en door zijn zwarte gevoel voor humor ontsnapte er bijna een lach aan zijn lippen. Hij stond op uit de leren stoel, trok zijn blauwe colbert, gestreepte zijden stropdas en hagelwitte overhemd uit en met een enkele pols-

beweging maakte hij de gesp van zijn riem open. Hij trok snel een grijze trainingsbroek met bijpassend t-shirt en Nike Airsportschoenen aan. Vervolgens liep hij het heilige der heilige van zijn kantoorruimte binnen, waar maquettes, tekeningen, inspirerende foto's, een loopband, enkele gewichten en een compleet uitgeruste bar de inrichting vormden. Hij drukte op de knop van de afstandsbediening van de mp3-speler om *La Traviata* aan te zetten.

Ontspannen door de muziek zette hij de loopband aan en deed zijn best niet aan roken te denken. Hij rookte al vijf jaar niet meer, maar zodra hij onder druk kwam te staan, snakte hij weer naar een sigaret. Hij ergerde zich er kapot aan en ging elke keer sporten als die neiging de kop opstak. Door te rennen werd hij rustig en al helemaal in deze omgeving. Er waren geen mensen die zijn concentratie verstoorden, geen fel zonlicht, geen stenen of grind die hem het lopen lastig maakten. Hij stelde het programma in en zette er stevig de pas in. Op deze manier zou hij er vanzelf uit komen.

Hoewel hij de achterliggende reden van zijn oom begreep, vrat het feit dat hij zich door Earl verraadde voelde aan hem. Het kwam erop neer dat een van de weinige familieleden van wie hij hield, hem zijn wil oplegde.

Nick schudde het hoofd. Hij had het aan moeten zien komen. Oom Earl had al maanden voor zijn overlijden verkondigd hoe belangrijk familie wel niet was en had Nicks reactie nogal flauwtjes gevonden. Dat had Nicks oom toch niet gek moeten vinden. Hun hele familie was een sterk argument voor geboortebeperving.

Nick had de ene na de andere relatie gehad en één ding was hem wel duidelijk geworden: vrouwen wilden altijd trouwen,